

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A váltóáram ára**

1. A váltóáram ára

kis Ferenc

Alinda füstölgő dinamója mellett János gyorsan átkapcsolt egy tartalék biztosítékot, mielőtt a hálózati túlfeszültség végleg leolvasztotta volna a fél szektort. A kolónia központi elosztója azonnal éles, sípoló hangon jelezte a hibát. A hangszóróból megveszekedett recsegéssel dörrent meg a gépészet ügyeletesének mérges hangja:

- Ki az a megvilágosodott zseni, aki megint krumplileves-főzőnek használja a harmadik kört?! A váltóáram nem játékszer, a wattokat meg nem a szél fújja össze, hanem az emberi combizom!

A nagymama még mindig lihegett a túlhajszott pedálok felett, de szája szélén megjelent egy apró, ravasz mosoly. János óvatosan visszatolta az elosztókart, mire a falon lévő óriási, fémházas mérőműszer mutatója fenyegetően lenyúlt a fekete tartományba. A hálózat teljesen túlterhelődött; a mennyezeti lámpák elkezdtek ritmikusan, mintha csak egy olcsó, underground diszkóban lennének, pislákolva villogni.

- Ha lecsapja a főbiztosítékot, Fekete Zoltán személyesen jön le és zárja el a csapot, aztán a közös villanyszámlát mindnyájan a heti szintetikus fejadagunkból nyalogatjuk le - morogta János, miközben fél kézzel próbálta fékezni a saját lendkerekének őrült forgását.

Alinda megragadta a kézi tekerőt, s miközben a kapcsolótáblából finom sárga füstszál kanyargott a gépterem plafonja felé, megértette: a rendszer teherbírása végleg odaért, ahol a szabályzat már mit sem ér.